PASTILA DE POLITEȚE

Autor: Georgeta Filitti | 20 decembrie 2021



Politețea este un ansamblu de gesturi și cuvinte care contribuie la socializare. Ca orice manifestare omenească, a cunoscut și cunoaște diferențe în timp și spațiu. În secolul al XVIII-lea, cel al „dantelelor”, în Europa făceai o plecăciune în fața unui superior. Până azi, la beduinii de pe malul Mării Moarte e politicos să-ți soarbă gazda din ceașca de cafea drept dovadă că licoarea nu este otrăvită. A te descălța când intri într-o casă japoneză e un gest de politețe; dacă o faci în Europa Meridională sau Centrală ești deplasat.

Deosebiri regionale vor exista totdeauna, dar o trăsătură comună se păstrează: măsura. Cu cât evităm exagerările, cu atât avem șansa să fim considerați politicoși.

Așadar, când ne aflăm în societate (vizită particulară, ședință de lucru, colocviu, holul unei săli de spectacol): e bine să ne îmbrăcăm potrivit locului și momentului. De pildă, în ultimii ani, mai toți bărbații formând publicul la festivalul „George Enescu” erau costumați reprobabil ca pentru meci: adică veniseră cu cămăși în carouri și mânecă scurtă, fiindcă, vezi Doamne, era cald. Igiena corporală e obligatorie; parfumul, gelurile abia trebuie să se simtă, necum să trăsnească. În funcție de loc și coparticipanți, ne îmbrăcăm potrivit, adică nu cu o cămașă de 300 de €, cu eticheta vizibilă, ori o geantă Coco Chanel de 3000 de € la o ședință pentru adunarea de fonduri destinate susținerii copiilor suferinzi de cancer.

În discuții îi lăsați și pe ceilalți să se exprime, nu vă lăudați cu succesele voastre, folosiți limba română cât mai curată, nu împănată cu *ups!* și *OK!*. Dacă între participanți sunt și străini, adresați-vă în limba lor, pentru a-i antrena în discuție, evident, dacă aveți habar de ea. În orice limbă ați angaja conversația, nu criticați realitățile de la noi, așa cum au năravul s-o facă mulți din conaționali.

Dacă vreți să străluciți în societate, puneți la bătaie spiritul, mintea, cunoștințele, nu vorba răstită, gesturile brutale, îngânarea cuiva din jur.

Ca să se facă remarcați, antecesorii noștri de până la Al Doilea Război Mondial răsfoiau înainte de o asemenea ieșire în lume o carte de citate, proverbe, istorioare amuzante etc., căutând să le plaseze la momentul potrivit. Această cultivare pripită este azi depășită, dar o regulă s-a păstrat: nu pontificați pe subiecte pe care le cunoașteți doar din auzite (TV, posturi de scandal), nu-i înjurați pe alogeni, deoarece unul s-ar putea să fie de față, nu istorisiți intimități și nu bârfiți, nominalizând, bărbați sau femei.

Citind aceste rânduri, unii dintre voi ar putea crede că socializarea în aceste tipare înseamnă de fapt un corset, un pat al lui Procust care exclude, pur și simplu, plăcerea întâlnirilor. Nu. E vorba doar de măsură, de stăpânire de sine, de diferența între omul educat, superior și cel prea apropiat de regnul animal.

Imagine: Pierre-Auguste Renoir – „Dance at Moulin de la Galette" (1876); Sursa: WikiArt